

“Ο,τι θὰ γίνω ἀφίστε με νὰ φαίνομαι·
μὴ τὸ λευκὸ μοῦ βγάλει φόρεμά μου.
Πηγαίνω ἀπὸ τὴ γῆς τὴν ὁμορφὴν
κάτω μὲς στὴν αἰώνια κατοικιά μου.

Λίγο καιρὸν ἐκεῖ θὰ νὰ ξεκουραστώ,
κ’ ἔπειτα θάχω ζωερὸ τὸ βλέμμα.
Θ’ ἀφίσω τότε τὰσπορ μου τὸ φόρεμα,
τὴ ζώνη μου καὶ τὸ χρυσὸ τὸ στέμμα.

Δὲ οἱ ρωτοῦν ἐκεῖ τὰ οὐράνια πλάσματα,
ἂν ἀντρας ἢ γυναῖκα εἶσαι· κί’ ἀκόμα
δὲ σοῦ διπλώνει ἐκεῖ κανένα φόρεμα
τὸ μεταμορφωμένο σου τὸ σῶμα.

“Ἐξῆς, ἀλήθεια, δίχως πόνο, ἀφρόντιστα·
κι ὅμως μὴ πίκρα δυνατὴ ἔχω νοιώσει.
Γλήγορα, ὠϊμένα! ἀπὸ τὴ λύπη ἐγέρασα.
Αἰώνια ἐκεῖ ἡ ψυχὴ θὰ ξαναγιώσῃ!

Ἀποφάσισα τότε νὰ τῆς ἀφίσω τὸ φόρεμά της κι
ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνῃ τῆς ἔφτιασα ἄλλα, πού τὰ φο-
ρεῖ με τὴν ἴδια εὐχαρίστηση.

Ἦλθεν ὁ γιαιτρός κ’ ἡ συνομιλία αὐτὴ ἐσταμάτησε.
Ὁ Βίλελμ θέλησε νὰ μείνῃ μόνος μαζί του. Ἐβια-
ζότανε νὰ μάθῃ ποιὲς ἐλπίδες εἶχεν ἀκόμη γιὰ νὰ
σώσῃ τὴ Μινιὸν.

—Ἐχω νὰ σὰς διηγηθῶ πράγματα παράδοξα καὶ
πού δὲν τὰ ὑποφιαζόσασαι, εἶπεν ὁ γιαιτρός. Τὸ παιδί
πού ἀφίσαί’ ἐδῶ καὶ πού ἔπαυσε πιά διαν τὸ ἀφί-
σατε, εἶναι σήμερα ἐπικίνδυνα ἄρρωστο καὶ φοβᾶμαι
μήπως δὲν ὑπάρχει πιά γιαιτρεία τῆς ἀρρώστιας του.
Ἀπὸ τὸν καιρὸ πού ἐφύγατε τὴν τρώει κάποιο με-
γάλο μαρᾶζι. Ἡ ἀσυνείδητὴ ἐπιθυμία νὰ ξαναδῇ τὴν
πατρίδα της γίνεται πῶς ἐπικίνδυνη ἀπὸ τὸ δυνατό-
τερο πᾶθος νὰ μὴ χωριστῇ ἀπὸ σὰς. Φαίνεται πὺς ἀ-
νήκει σὲ οἰκογένεια ἀπὸ τὰ περίχωρα τοῦ Μιλάνου
καὶ εἶναι σαλιμπάγκοι τὴν ἔκλειψαν ἀπὸ τοὺς γονεῖς
της πολὺ μικρῇ. Αὐτὰ εἶναι ὅλα πού μπορέσαμε νὰ
μάθουμε γι’ αὐτὴ, πρῶτα-πρῶτα ἐπειδὴ ἦταν πολὺ
μικρὴ γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ κρατήσῃ τὴ θύμωσιν
τῶν προσώπων καὶ τῶν τόπων, καὶ δευτέρω ἐπειδὴ
ἔχει κάμει ὄροκ νὰ μὴν εἰπῇ ποτὲ τίποτε γιὰ τὴν κα-
ταγωγὴν της. Ἐκεῖνοι πού τὴν ἔκλειψαν θὰ τὴ βοή-
θουν χαμένη κι ὅταν τοὺς παρακάλεσε νὰ τὴν ξανα-
γέρουν σὺ οὔτε της ἀποκριθῆκανε σὶ παρακαλέ-
σινά της μὲ κοροϊδίες. Τὸ δύστυχο πλάσμα παραθῆ-
θηκε στὴν ἀπελπισία διαν τὴν ἄλλην νύκτα τῆς ἀρπα-
γῆς της εἶδε μὴν ὅπιασιν: Τῆς παρουσιάσθηκε ἡ
Παναγία, τὴν παρηγόρησε καὶ τῆς ἔταξε τὴν προ-
σινά της. Ἐπῆρε τότε τὴν ἀπόφασιν νὰ μὴν ἐπι-
στευτῇ πιά σὲ κανένα καὶ μετὰ τὴν ἐπιμονὴ ἐκείνῃ πού
εἶναι τὸ γνώρισμα τοῦ χαρακτῆρός της, ἐκράτησε τὴν
ἐπόχου της. Θέλει νὰ ζήσῃ καὶ νὰ πεθάνῃ μετὰ τὴν
ἀπαντοχὴ βοήθειαν, πού ἔρχεται ὁλόγισα ἀπὸ τὸ Θεό.
“Ο,τι σὰς λέω τώρα δὲν τὸ ὁμολόγησεν ἡ ἴδια· ἀλλὰ
μπορέσαμε νὰ φτιάσουμε τὴν ἱστορίαν της βά-
νοντας τὴ μὴ κοντὰ στὴν ἄλλῃ τις κομμένες φράσεις,
τὰ τραγούδια, τις παιδιάτικες ἀπροσβίβεις πού σὲ
τέτοια ἡλικία πάντα προδίδουν ἐκεῖνο πού θέλουν
νὰ κρύβουν.

Ἐγινε λιγούσιγγη σιωπὴ. Ὁ Βίλελμ ἔφερε τὸ χέρι
στὰ μάτια γιὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὰ δάκρυά του πού ἔτρε-
χαν.

—Στοὺς πόθους πού τὴ σέρβουν πρὸς τὴν πατρίδα

της καὶ πρὸς ἐοᾶς, ἐξακολούθησεν ὁ γιαιτρός, ἐνώ-
νουνται καὶ τὰ δυνατὰ αἰσθήματα κάποιας παθητικῆς
ζήλειαν. Ἐχει γιὰ σὰς τόσο βαθεῖα στοργή, πού μο-
νάχα ἡ σκέψις μήπως δὲν ἀξίξῃ τὴν ἀγάπην σας τὴν
κάνει νὰ ὑποφέρῃ ἄγρια βασανιστήρια. Ἡ ζήλεια
αὐτὴ δὲν εἶναι ὑπερβολὴ φιλίας, νὰ πούμε τὴν ἀλή-
θειαν, ἀλλὰ ἡ δύναμις της εἶναι γι’ αὐτὴ τόσο κατὴ
γορηματικὴ πού διαν ἀστενεύοντες τῆς λέμε εἶναι ἡ
ἐλθομένη, ἡ καρδιά της, πού χιπιδεῖ μαζί ἁπλῶς
καὶ μ’ ἐλπίδα, σταματᾷ ἐξάφνου καὶ βαρβαίνει τὸ
σιγῆδος της πὺς βάρος μολυβένιου γίνεται μνηστὴρ
ἐλωςδιόλου ἰδιότητα, δὲν ἔχει χιτῶνα καὶ σιγὰ πα-
θαίνει τρομερὲς συστολὲς περισσότερον ἀπὸ μίαν
ὥραν.

—Μὲ βυθίζετε, εἶπεν ὁ Βίλελμ, σὲ σκληρὴ ἀγα-
νία, μετὰ τὸ νὰ με κάνετε νὰ νοιώθω ὅλο τὸ ἀδικό μου
σὺ ἀγαπημένο αὐτὸ πλάσμα καὶ καταλαβαίνω τώρα
εἶναι θὰ ὑπόφερε διαν ἔφην’ ἀποδῶ. Θὰ ἐνόμιζε εἶναι
τὴν ἀφίσα καὶ τὰ λίγα νῆα μου πού τῆς ἔστειλα θὰ
τῆς ἐπιβεβαίωναν τὸ στοχασμὸ αὐτό. Μὰ δὲ φοβό-
σασαι καθόλου μήπως ἡ παρρησία μου ἀντὶ νὰ τῆς
ἀνακουφίσῃ κάμῃ τὴ λύπην της νὰ δυναμώσῃ κ’ ἴσως
νὰ γέρῃ καὶ γρηγορώτερα τὸ τέλος της;

—Φίλε μου, εἶπεν ὁ γιαιτρός, διαν δὲ μπορούμε
νὰ γιαιτρέψουμε, τὸ καθήκός μας εἶναι νὰ ἡσυχάσουμε
τοῦλάχιστο τὸ κακὸ καὶ σιγὰ ἡ γιαιτρεία ἔρχεται
ὑστερ’ ἀπὸ τὴν ἡσυχίαν αὐτὴ. Ἰδέτε τὴ Μινιὸν, νὰ
εἴσασαι φιλόστοργος γι’ αὐτὴ, νὰ μὴ τῆς δώσετε ὁ-
πόσυχες πού δὲ θὰ μπορούσατε νὰ τὴς κρατήσετε καὶ
θὰ περιμένουμε τὸ ἀποτέλεσμα.

(Στάλλο φύλλο τελειώνει)

(Μεταφρ. Ἡλ. Π. Β)

ΔΕ ΦΤΑΝΕΙ!

Πῶς μ’ ὅλη τὴν ἀγ’ πη σου στᾶπλερο φῶς, σὲ νοιώθω
θαμπὴ καὶ μυστικώπαθη στὰ βάθη σου ψυχῇ μου·
πῶς νοιώθω ἀκόμα ἀφάριστους κίποιους κρυφούς βυθούς σου
πού με τὸν πόθον καὶ καὶ μὲν ἀσβυστης πάντα δίφας,
ὅσο κι’ ἂν σὺ τὸ λούλουδο τὰ πέταλά σου ἀνοίγεις
στὸν ἥλιον, ὅλο νὰ δεχτῇς κι’ ὅλο νὰ πῇς τὸ φῶς του
καὶ διάφανη ἔτσι νὰ φανῇς· ἴσα μ’ ἐκεῖ δὲ φτάνει
ψυχὴ μου ἐσύ, ἡλιολάτρισσα, τὸ μάτι τοῦ Θεοῦ σου....

Καβάλλα

Ι. ΜΑΡΙΑ ΣΑΜΠΑ

ΤΗΣ ΞΕΝΗΤΙΑΣ

Ἐγὼ σκυφτὸς στὸ ἀλάλητο βιβλίον
κ’ ἡ μάννα μου ἡ καλόγνωμη στὸ πλάι
ν’ ἀνιστορᾷ τὸν περασμένο βίον
καὶ πικραμένη νὰ χαμογελά. Τὶ ἂν εἶχαμε στὸν κόσμον μείνει οἱ δύο
σκληρὴ μὴν ἔγνοια νὰ μᾶς τυραγνῇ,
ἂχ παραδείσιο πάντα εἶνε καὶ θεῖον
τὸ γονικὸ πού ἡ ἀγάπη κυβερνᾷ.
Κ’ ἡ ἀπαντοχὴ μου ἀκοίμητὴ κι’ ἀκέρια
τώρα πού ζῶ πεντάρφανος στὰ ξένα
εἶνε ἡ στιγμὴ πού ἀπάντεχα—ὦ καρτέρα—
προσμένω νὰ φιλήσω τὰ δυὸ χέρια,
πού πᾶσα νύκτα, πᾶς αὐγὴ καὶ ἡμέρα
στὸν οὐρανὸ θὰ ὑψώνονται γιὰ μένα!

Görlitz, Τρισημῆς 1917.

ΛΕΩΝ ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ